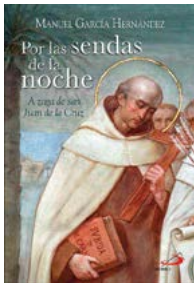

LLIBRES

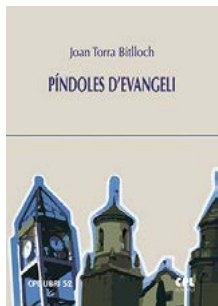
Por las sendas de la noche. Aza-ga de san Juan de la Cruz, de Manuel García Hernández.

Aquest llibre de 352 pàgines, editat per San Pablo, és un intent d'abordar, com a tema central, la nit *sanjoanista*, amb la finalitat d'il·luminar les crisis espirituals de l'home d'avui. Els escrits del sant carmelita destil·len una experiència singular i rica de recerca d'unió amb Déu. S'hi integra la seva penetrant sensibilitat d'artista, que el fa percebre la bellesa de tot allò real.

Píndoles d'Evangeli, de Joan Torra Bitlloch.

Aquest llibre de 602 pàgines, editat pel CPL, inclou reflexions que en el *Diàleg* partien, sobretot, de les lectures bíbliques dominicals.

Són comentaris espirituals per acompanyar, guiar, formar, conduir la comunitat des de l'Evangeli i des del moment concret de la vida. L'autor va entendre que aquests comentaris formaven part de l'exercici del seu ministeri de rector. Era una manera més d'exercir la funció de guiatge, és a dir, de ser i fer de pastor.

REFLEXIONS D'ESTIU

10. «Lo temps és breu» (*Tempus fugit... memento mori*)

L'ésser humà estigmatitza i oculta la presència de la mort. Tanmateix, la vida i la mort estan constitutivament lligades. La mort és la realitat més segura de la nostra vida. El primer motiu del rebuig de la mort deu ser de caràcter biològic, ja que estem fets per a la vida de tal manera que ens hi aferrem instintivament.

Avui el procés de mort és cada vegada més tecnificat i deshumanitzat, i per això mateix més allunyat de l'entorn familiar. Un cop arriba la mort, es deixa en mans de les empreses especialitzades tot el procés de preparar el difunt i la cerimònia de l'acomiadament. Als petits, se'ls amaga tant com es pot i es desaprofita la mort propera de l'avi per començar a començar a conèixer i assimilar aquesta realitat.

En aquesta circumstància de la mort, ens cal recórrer a la fe cristiana. Aquesta, abans de tenir una paraula sobre la mort, el que fa és parlar de la vida de tal manera que pot presentar la mort amb un sentit nou i amb un lligam amb la vida que no trobem en altres propostes.

En primer lloc, ensenyar que la vida és per a donar-la ja dona un sentit nou a la mort, com el final lògic d'aquesta donació, mentre que qui només ha viscut per a ell mateix viu la mort com el fracàs definitiu.

Després, el qui estima intueix i desitja un amor més gran: «Déu és amor, i el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. A dins nostre, l'amor ha arribat a la plenitud, i per això mirem amb confiança el dia del judici» (*Jn 4,16-17*).

En definitiva, per poder afrontar la mort amb confiança i pau, no trobarem resposta en la ciència humana, sinó tan sols amb confiança en aquell de qui ens podem refiar: «Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (*1Co 15, 20*), i refiant-nos també del testimoni d'aquells que, confiant en ell, ha sabut donar la seva vida per salvar la dels altres.

Oriol Xirinachs (*¿Qui ets i on vas, ésser humà modern?* Ed. CPL Barcelona, 2022)

Història dels papes, de Diego Sola.

Aquest llibre de 224 pàgines, editat per Fragmenta Editorial, parla sobre la història política d'Europa i de gran part d'Occident. Aquesta Història de papes vol presentar la història de l'Església catòlica amb el seu lí-

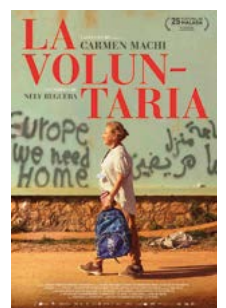

der espiritual al capdavant des de la seva fundació fins avui dia, exposant les llums i les ombres que aquestes figures han tingut al llarg de la història d'Occident. També el trobareu en castellà.

CINEMA

La voluntària, dirigida per Nely Reguera. L'actriu Carmen Machi, gran coneguda pel seu recorregut te-

levisiu i cinematogràfic en el món de la comèdia, trenca amb aquesta línia i entra en el gènere del drama protagonitzant *La voluntària*. El llargmetratge és una exaltació a la figura del voluntari i de la caritat davant dels més necessitats.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

María, nuestra madre

Este lunes, solemnidad de la Asunción de María, la Iglesia celebra que la Virgen, después de haber seguido a Cristo con fidelidad durante toda su vida, entró en la casa del Padre. Esta festividad nos recuerda que también nosotros, algún día, viviremos en plena comunión con Dios eternamente. Y es que, como dice el papa Francisco, en el umbral del cielo hay una madre que nos espera (cf. *Angelus*, 15 de agosto de 2019).

El evangelista Lucas nos dice que María, después de haber creído en la promesa del Señor de que iba a dar a luz a Jesús, atravesó las montañas de Judea para ayudar a su prima Isabel, la cual también estaba embarazada. Cuando Dios se presenta en nuestra vida y dejamos que entre en nuestro interior, nuestra vida cambia por completo. El amor de Dios hace que, como María, superemos montañas de dificultades y nos pongamos al servicio de los demás.

Cuando Isabel ve que María entra en su casa, se pregunta quién es ella para recibir a la madre del Señor (cf. *Lc 1,43*). Isabel se siente pequeña ante Dios. Su actitud nos enseña a acoger a Dios con humildad y confianza, a poner en sus manos todos nuestros problemas. Nos lo dice bellamente la Sagrada Escritura: «Descarga tu preocupación en el Señor y él te sostendrá» (*Sal 54,23*).

En toda la escena María e Isabel están llenas de alegría. Mientras hablan, el niño que Isabel lleva en sus entrañas salta de alegría en su interior. Al final de la conversación, Isabel le dice a María: Feliz tú que has creído (cf. *Lc 1,45*). María nos enseña que nosotros también seremos felices si, pese a nuestras incoherencias, creemos en Jesús desde el fondo de nuestro corazón. Conocer a Jesús es lo mejor que nos puede pasar en la vida.

Después de esta escena, el evangelista Lucas nos muestra a María elevando a Dios una oración de gran belleza. Es el *Magnificat*. El *Magnificat* es el canto que reza la Iglesia cada día en la liturgia de las vísperas. Es una oración de gran realismo. En ella se reconoce que en el mundo hay situaciones injustas, con opresores y oprimidos. Sin embargo, la Virgen no pierde la esperanza y sigue confiando en Dios. En esta oración, María aparece como una verdadera madre, que camina y lucha con nosotros. Como dice el papa Francisco, María es un signo de esperanza para los pueblos que sufren injusticias (cf. *Evangelii gaudium* 286).

Queridos hermanos y hermanas, María creyó en el Señor, lo acogió, le fue fiel y le sirvió con alegría. Que ella nos enseñe a acoger con delicadeza al Señor que se acerca a nosotros de múltiples maneras en nuestro día a día y, de manera particular, en todos los crucificados de nuestro mundo. Sepamos, como ella, decirle «sí» a Dios con fe y esperanza.